

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

อุปนิสัยขนาดนั้น ยังถูกกามกิเลสครอบได้

เราเป็นกัณฑ์กับไก่ ไปเที่ยวดูหมด ไปที่ไหนมีแต่แบบเดียวกัน(หงอย) มันเป็นอย่างนี้นาน เวลานี้จนจะไม่มีเหลือไก่ในวัดนะ ไก่มากต่อมาก ไปที่ไหน ๆ เฉพาะในครว้นั้นเป็นสกาไก่นะ เดียวนี้แทบจะไม่มีสกาไก่ มันตายมันอะไร ที่มากก็คือที่ครว้ภายในและบริเวณศาลานี้ นอกจากนี้ไปก็ไม่ค่อยมากเท่าไร หากมีอยู่ทั่วไป แล้วไปที่ไหนก็มีลักษณะอย่างเดียวกัน เห็นแต่ไก่มันเหงาอยู่ มันยังงั้น สงสาร แล้วมันเป็นท้าวัดเสียด้วย มันก็จะตายท้าวัด เมื่อเข้าออกจากกุฏิจะไปเดินจงกรม เที่ยวดูตามแถวนั้น ก็มีอยู่ทั่วไป โห นี่มันไม่ได้เบาบางนะ ดูลักษณะเหมือนจะหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ ดูสัตว์ ไปที่ไหนมีลักษณะอย่างเดียวกัน แสดงว่ามีอยู่ทั่วไปในสัตว์ เหงาหงอยมาก

เมื่อเช้าเราออกจากทางจงกรมมา มันก็มาอยู่ข้างทางจงกรมเรา ไม่ใช่ตัวเมื่อคืนนี้หรือเราว่า ดูมันใช้ ตอนเราลงจากกุฏิมันก็ไปหมอบอยู่หน้ากุฏิเราเลย มันมาจากไหนก็ไม่รู้ เราก็ไปเดินจงกรม พอกลับมาหาดูไม่เห็น แต่เมื่อเข้าไปเดินจงกรมมา ตัวเก่านั้นแหละมันอยู่ทางหัวจงกรม เหงามาก น่าสงสาร คิดว่าต้องมีเชื้อโรค ไก่มากที่สุดก็คือวัดป่าบ้านตาด เวลานี้แทบจะไม่มีไก่ เดินไปไหน ๆ แหม บางตามากเที่ยวจะจน ผิดสังเกต ไก่ไปไหน ๆ ไม่ค่อยมี แล้วต้องได้สั่งพระไว้ท้าวัดเลย ถ้าเจอตายที่ไหนให้รีบฝัง ฝังไว้ ๆ เลย ถ้าปล่อยให้ตายทิ้งเปล่า ๆ ทีนี้มันจะเป็นโรคระบาดติดต่อกันไปอีกแหละ ใครอยู่ที่ไหนเหมือนกันนะ พอเจอเข้าแล้วให้รีบไปฝัง ๆ เสียเลย น่าสงสาร

แต่พวกกระแตรู้สึกว่างอกเงยขึ้นแยะนะ กระแตนี้เป็นสัตว์ที่เชื่องมากในบรรดาสัตว์ที่อยู่ในวัด พวกไก่ พวกกระแต มันมีอยู่ทั่วไปเวลานี้กระแต ตั้งแต่แมวเข้าไม่ได้ จึงทำให้ย้อนหลังรู้เรื่องของแมวได้ดี ที่เราไม่ลืมก็คือ ท่านอุ้นเอามาจากวัดป่าแก้วชุมพล มาปล่อยในวัดนี้ ก็ได้ยินคำบ่นเรานี้แหละบ่นถึงกระจ๊อน กระแต คือแต่ก่อนวัดนี้มีมากมายกระจ๊อน กระแต แต่เวลานี้ทำไมจึงไม่มี เราก็ว่าอย่างนั้น มันจะตายด้วยสาเหตุอะไรก็มองไม่เห็น แล้วทำไมกระแตแทบจะไม่มีในวัด ท่านอุ้นทราบท่านก็เอาของท่านมาจากวัดป่าแก้ว โอ้ย ท่านเอามาทีละ ๕๐-๖๐ ตัวกระแตในวัดท่าน ก็ท่านเลี้ยงไว้

ทำกรงไว้ตรงไหนเอาอาหารไว้มันก็ไหลเข้าไปกินอาหารในกรง ก็ไล่เข้ากรงนั้น ๆ แล้วก็ชนมาวัด ทีละ ๕๐-๖๐ ตัว มันกลัวคนเมื่อไร ก็มันกินอยู่กับพระ เอากรงต่อกันไปโดยลำดับ เอาอาหารล่อกรงนี้แล้วล่อกรงนั้น ไปเรื่อย ๆ ไปกรงสุดท้ายปั้งขึ้นรดเอามาทีละ ๕๐-๖๐ ตัว เอามาปล่อยไม่นานหายเจียบ ๆ เอ้ มันเป็นอย่างนี้หาเหตุหาผลก็ไม่ได้ ครั้นต่อมาแมวมันยกขบวนจากบ้านเลยมากิน กินที่แรกกินแล้วก็หลบซ่อนอยู่

ในวัด ที่นี้ก็ถูกคนไล่คนจับเอา ก็ยังไม่ได้คิดถึงเรื่องกระแต ไข้วพวกนี้มันก็แบ่งพรรคแบ่งพวกกันไป มันคงจะนัดกันว่า พวกแกอยู่ที่นี่นะพวกฉันจะเข้าไปในบ้าน

มี ๒ พวก คือพวกหนึ่งกินอิมแล้ว พวกกระแต กระต่าย สัตว์กลางคืนมีสัตว์กลางวันมี เหมือนกับว่ามันแบ่งภาคกัน พวกที่กินสัตว์กลางวันให้แกนอนอยู่ในวัดนี้ นะประเภทกินกลางคืนพวกฉันจะไปนอนในบ้าน ฉันกินอิมเรียบร้อยแล้วในวัดฉันจะไปนอนในบ้าน ไม่งั้นจะถูกเขาจับเข้าใจไหม มันเลยแบ่งภาคกันไป ที่นี้พอเราจับได้ทั้งสองเงื่อนไขแล้ว คือสัตว์นี้หมดไปอย่างนี้ พวกที่อยู่กลางวันก็กินพวกกระจ๊อน กระแต กระจ๊อนกระแตหากินกลางวันมันก็กิน แล้วตอนกลางคืนก็เอาอีกแหละ พวกกระต่ายพวกหนูพวกอะไรมันมาเป็นพวก ๆ พอจับ(เงื่อน) ได้แล้วก็ทำสังกะสีครอบไว้ ๆ ที่นี้เขาหมดหวัง มาทุกคืนนะคืนละตัว อย่างมาก ๒ ตัวเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนยกเป็นกองพันหรือกองพลมาก็ไม่รู้นะ มันหลังไหลมาจากบ้าน กินอิมแล้วกลับไปนอนบ้าน มันเก่งนะ ปัญญา มัน เดี่ยวนี้ถูกกันไว้แล้ว พวกกระแตพวกสัตว์อะไรที่เกี่ยวกับ พวกกระแต กระต่าย งอกเงยขึ้นเยอะแล้วเดี๋ยวนี้ จึงจับเรื่องราวมันได้

โห เรารักสัตว์มากนะ ถ้าพูดถึงเรื่องไก่ ที่ไหนจะมากกว่าไก่ในวัดป่าบ้านตาด กระจ๊อน กระแต ก็เหมือนกัน ยัวเยี้ย ๆ เต็มไปหมด กับพระกับคนมันไม่ได้สนใจ เป็นพวกเดียวกันเลยมันเคย แล้วก็ตายไป ๆ ที่ว่าเอามาจากวัดป่าแก้วชุมพล สองสามหนนะ หนละ ๕๐-๖๐ ตัว มาไม่นานหมด ๆ ที่นี้ก็เลยไปบอกให้ท่านอุ้นทราบ ไม่ต้องเอาไปแหละ เรารู้จักวิธีป้องกันแล้ว คือเอาสังกะสีมาครอบ ๆ ต้นเสา นั้นละวิธีป้องกัน เดี่ยวนี้แมวเข้าไม่ได้แล้ว สัตว์กำลังงอกเงย เรว่างั้น จึงมีอยู่ทั่วไป กระแตละมากมีอยู่ทั่วไป กระแต กระจ๊อน สัตว์ที่เกี่ยวหากินกลางวัน แล้วแมวที่แอบอยู่กลางวันนั้นกินหมดนะ ตอนกลางคืนก็พวกกระต่าย พวกหนู มันถึงหมดไปได้

โห สงสารจริง ๆ ตอนเช้าเหี่ยวหาเดินดู เดินชอกแซกเข้าไปในป่าในดงดูไก่ดูอะไร แทบไม่มีไก่ในป่านะ ไปที่ไหนไม่ค่อยมี ไปเห็นก็หงอยอยู่อย่างนั้น โห มันยังงัยกัน จึงได้ถามถึงเรื่องหูกเรื่องยาจะแก้ไขยังงัยบ้าง สงสารสัตว์มาก มันจะตายทั้งหมดเลยนี่นะ สัตว์นี้ดั้งเดิมเป็นไก่ป่าร้อยเปอร์เซ็นต์ที่เรามาสสร้างวัดนี้ นะ เพราะวัดนี้เป็นดงทั้งหมด ติดต่อกันไปถึงอำเภอนองแสง เป็นดงใหญ่ทั้งนั้น ทะลุประตูไปหมด มีแต่ดงแต่ป่า สัตว์นี้เต็มไปหมด มีทุกประเภทของสัตว์ ช้างเป็นโขลง ๆ เต็มดง กระตังวาวแดง กวาง หมูเป็นฝูง ๆ ฝูงละเป็นร้อยก็มีหมูป่าในดงนี้ พวกแกพวกกวางพวกอะไร ไก่ป่า ไก่ฟ้า อีเห็น เม่น เต็มดงนี้ คิดดูซิเวลานี้หมด ก็เพราะเหตุว่าป่านี้ถูกทำลายหมด

วัดนี้ไก่ป่ามีอยู่ทางครัวพวกหนึ่ง แล้วอยู่ทางด้านนี้พวกหนึ่ง สองพวกนี้ยกทัพไปตีกัน พอทางโน้นได้ยินเสียงทางนี้ขยับทัพไปละ ไปตีทางโน้น พอทางโน้นได้ยิน

ทางนี้ชั้นก็ยกมาตีกัน มันมีสองพวก ครั้นต่อมา ๆ ก็แพร่หลายเข้าไป เลยไม่ทราบพวกไหนเป็นพวกไหน ทีนี้ก็กลายเป็นไก่อบ้านเข้ามาละ เชื่องเข้า ๆ เขาก็เอาไก่อบ้านมาปล่อยที่หน้าวัดเข้าอีก เพิ่มเข้าอีก จากไก่อป่าล้วน ๆ แล้วก็กลายเป็นไก่อบ้าน จากไก่อบ้านแล้วเวลานี้เป็นไก่อบ้านทั้งวัดเลย ไม่รู้จักกลัวคน เป็นไก่อบ้าหมดเลย เราสงสารพวกไก่อบ้าเราจะตายซี

ไปไหนมันอดดูไม่ได้ เพราะความเมตตานะไม่ใช่อะไร จะสอดแทรกดูสัตว์มากกว่าอะไร ไปที่ไหนดูอากัปกิริยาของมัน เวลานี้กำลังเหตุการณ์คุกคามมันมาก ไปที่ไหนเห็นแต่สัตว์เหงาอยู่อย่างนั้น ตัวเล็ก ๆ ไปกับแม่ก็สงสาร แม่พาหากิน ลูกวิ่งตามขี้เยี้ย ๆ ตามนี้ น่าสงสาร เพราะฉะนั้นจึงเข้มงวดกวดขันเรื่องแมวไม่ให้เข้าได้เป็นอันขาด แยกให้ตกเที่ยว ทีนี้แก่ทางนั้นแล้ว เชื้อโรคอันนี้ก็เข้ามาไก่อีกแหละ อันนี้แก่ไม่ตกจึงให้หมอช่วยแก้ไข ไม่งั้นหมด เวลานี้บางตามากนะไก่อ บางตาไปทุกแห่งทุกหนเลย แม้ที่สุดในครัวที่เป็นสภาคไก่อแทบจะไม่มี เดินไปเหี้ยนวานนี้ไปสังเกตดู โหย บางตามากทีเดียว ที่ชุมนุมไก่อมากบางตาเอามากทีเดียว แล้วมาตามแถวนี้ก็พอ ๆ กัน มันจะตายหมดทั้งวัดนะถ้าแก่ไม่ตก สงสารมาก

เราไปเราดูจริง ๆ ดูสัตว์ ไส้ สงสาร เดียวนี้จับตะกวดไปได้ตั้ง ๑๐ ตัวแล้วนะ ตะกวดที่หากิน ลูกไก่อก็กิน ไชไก่อก็กิน ลูกกระต่ายก็กิน พวกนี้กินหมดเลย เวลานี้สั่งพระให้จับ เอาไปปล่อยวัดถ้ำกลองเพล จะบอกสมภารก็ได้ไม่บอกก็ได้ เราคือสมภารใหญ่ วัดถ้ำกลองเพลบอกงั้นเลย คือวัดถ้ำกลองเพลกว้าง เนื้อที่มันพันกว่าไร่หรือใจ อันนี้ร้อยไร่เท่านั้น ทีนี้เวลาไปปล่อยโน้นพวกสัตว์อะไร ๆ ก็ไม่ค่อยมี ไม่เหมือนวัดป่าบ้านตาดซึ่งเป็นที่ชุมนุมของสัตว์ ไปปล่อยโน้นเขาก็อยู่ตามเรื่องของเขา อันตรายก็ไม่ค่อยมี เพราะมีกำแพงกั้นเอาไว้ข้างใน ไม่มีใครไปรบกวน เขาก็หากินได้ตามสบาย ถ้าอยู่ที่นี้หากินแต่สัตว์ในวัด

โห มันไม่กลัวคนนะ ตะกวดก็ไม่กลัวคน ไล่จับเอาได้เลยก็มีมันไม่กลัว จับเอาก็มี ได้ ๑๐ ตัวแล้วถามพระเมื่อวานนี้ เพราะเราสั่งแล้วสั่งให้จับให้หมด สัตว์ในวัดจะตายทั้งหมดเพราะพวกนี้กินกันเอง จึงได้ไปปล่อยที่วัดถ้ำกลองเพล ดูว่า ๑๐ ตัว ตัวใหญ่ ๆ ก็มีตั้งวาก็มี ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ระวังนะตัวใหญ่ ๆ มันจะฟาดหัวพระนะ พระองค์ไหนเชื่อ ๆ นอนหลับครอก ๆ มันจะจับเลยกลืนเลย ระวังนะตัวขนาดนี้มันเอาได้นะ เราขู่พระ ระวังนะว่าแต่มันจะไปกินสัตว์ เดียวมันฟาดหัวพระไม่รู้ตัวนะ เรายิ่งเป็นหัวหน้าวัดจะออกทางไหนก็ไม่รู้วะ ได้ไป ๑๐ ตัวแล้ว

ความสงสาร นี่ละเรื่องธรรมของพระพุทธเจ้า ฟัน้องทั้งหลายฟังเอานะ คือธรรมนี้ไปที่ไหนซึมไปหมดเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น ผิดกันมากกับกิเลส กิเลสไปไหนเป็นไฟ

เผาไหม้ไปเลย เผาไหม้ไป ตามข้างทางเขาเขียนติดต้นเสาเอาไว้ให้คนได้อ่าน เพื่อไม่ให้เผาป่า “ไฟมาป่าหมด” เขาว่าอย่างนั้นนะ เขียนไว้ตามข้างทาง แล้วก็เขียนรูปกวางรูปเก้งวิ่งเผ่นหนีไฟ เขาเขียนไว้อ่านดูก็รู้ ไปตามข้างทางเราอ่านดู “ไฟมาป่าหมด” แล้วก็เขียนรูปเก้งรูปกวางวิ่งเผ่นหนีไฟ เขาเขียนไว้ตามทางให้อ่าน นี่ละกิเลสไปไหนเป็นไฟไปไหนเผาไปเรื่อย ๆ

เราจึงวิตกวิจารณ์กับพี่น้องชาวไทยเรา เวลาที่ส่งเสริมตั้งแต่เรื่องของกิเลสซึ่งเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้บ้านเมืองของเรา นับแต่เผ่าจิตใจของเราเป็นลำดับ ๆ ไป กว้างขวางกระจายออกไปที่ไหนเป็นไฟเผาไหม้กันไปเรื่อย ๆ พิลึกจริง ๆ นะ เจ้าของไม่ดูไม่รู้ นะ ธรรมจับเห็นหมดว่าไง นี่ละพระพุทธเจ้ามาสอนโลก ที่โลกไม่เห็นพระพุทธเจ้าเห็นโลกไม่รู้พระพุทธเจ้ารู้ เอาสิ่งเหล่านี้ที่สุดวิสัยของโลก โลกไม่รู้สอนให้รู้ มันไม่ยอมรับละซิ ไม่อยากได้ยินได้ฟังไปอย่างนั้น มันอยากฟังอยากรู้อยากดูอยากเห็นตั้งแต่สิ่งที่เป็นพื้นเป็นไฟ มันมียาเคลือบน้ำตาลอยู่ในสิ่งนั้น ๆ ถ้าลงกิเลสพาไปมีเป็นเครื่องดูดดื่มไปหมดเลย นี่คือน้ำยาเคลือบน้ำตาลของกิเลสหลอกสัตว์โลก โลกทั้งหลายจึงไม่รู้จักเจ็บปวดแสบร้อนหรือเซ็ดหลาบอะไรเลย ดิ้นไปกับมันตลอด

ที่นี้เวลาธรรมดูแล้วมันดูไม่ได้ อันไหนที่พอแก้ได้ก็มาสอนพี่น้องทั้งหลาย เชื่อไฟเหล่านี้ออกจากกิเลส กิเลสอยู่กับหัวใจคน กิเลสพระพุทธเจ้าไม่มี กิเลสพระอรหันต์ไม่มี ท่านชำระเรียบร้อยหมด ที่นี้ภัยท่านก็ไม่มี เรียกว่าภัยในหัวใจพระพุทธเจ้าในใจพระอรหันต์ที่เกิดขึ้นจากกิเลสก็ตาม เกิดขึ้นจากอะไรก็ตาม มีแต่กิเลสทั้งนั้นเป็นตัวหัวหน้า ไม่มีในใจแล้ว ภัยของท่านจึงไม่มี เมื่อไม่มีมีแต่ธรรมล้วน ๆ ท่านก็เห็นหมดละซิ สว่างจ้าไปหมด ไฟเผาไหม้อยู่ที่ไหน ๆ

พวกเรานี้เหมือนขอนแก่น ๆ ไปที่ไหนมีแต่ไฟกิเลสเผาไหม้ขอนแก่นเหล่านี้เต็มไปหมด เราไม่รู้ใหม่่ว่าพวกเราคือขอนแก่น กิเลสมันเผาทั้งยืนทั้งเดินทั้งนั่งทั้งนอนทั้งหลับทั้งตื่น กิเลสเผาตลอดเวลา ให้ฟังเอานะ พุดนี้มาพุดเล่น ๆ เหยอ เรารู้ตัวเมื่อไรฟังแต่ว่าขอนแก่น ขอนขงมันรู้ไฟไหม ไฟเผา มันจนเป็นเถ่าเป็นถ่านมันก็ไม่รู้จะขอนแก่น ที่นี้กิเลสเผาจนเป็นเถ่าเป็นถ่านมันก็ไม่รู้จะ เผาหัวใจเฉพาะอย่างยิ่งหัวใจคน หัวใจชาวพุทธเรา มันไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นภัย

ความโลภ ๑ ความโกรธ ๑ ที่ออกมาจากรากฐานอันใหญ่โตรากะตัณหา ความหลงเป็นพื้นฐานไสอันนี้ออกมาให้เผากระจายออกไปหมด ความโลภได้เท่าไรไม่พอ ๆ เอาจนตายไม่มีคำว่าพอ ลงกิเลสได้เข้าตรงไหนคำพอนไม่มี มีแต่จะได้อะไร ๆ ความโกรธเมื่อไม่สมหวังแล้วเคียดแค้น ซ่าฟันรันแทงโลกฉิบหายไปได้เพราะความโกรธไม่สมใจ รากะตัณหาเป็นผู้ที่ผลักไสให้ไปกว้านสิ่งเหล่านี้มา รากะตัณหาเป็นตัวใหญ่โต

มากที่สุดเดียว ไม่มีอะไรใหญ่โตยิ่งกว่าราคะตัณหา แล้วสัตว์โลกชอบมากที่สุดคือตัวนี้เอง จะชอบมากตัวไหน

ราคะตัณหาไม่ต้องไปหาร่ำหาเรียนที่ไหน มันเป็นบำแต่มนุษย์เรานี่ ไปหาเรียนวิชาเสริมสงเสริมสวย แต่งเนื้อแต่งตัว แต่งเล็บแต่งคิ้ว แต่งทุกสิ่งทุกอย่าง หมาเขาไม่เห็นแต่งเขาก็มีครอบครัวเหย้าเรือน มีหมาตัวผู้ตัวเมียอยู่ตลอดเวลา มนุษย์เราทำไมมันโง่งนักต้องไปศึกษาทั้งนั้น ต้องไปเอาหามาเป็นศาสตราจารย์มาสอน ตั้งโรงเรียนขึ้นให้หามาสอนสักหน่อยนะ มันโง่งขนาดนั้นมนุษย์เรา ไม่รู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นภัย มันหนาแน่นขนาดนั้นนะ

นี่ละราคะตัณหาที่ตัวหนักหน่วงถ่วงจิตใจ เปิดให้ฟังพี่น้องทั้งหลาย จวนจะตายยิ่งเปิดออกนะ พูดให้มันตรง ๆ เลย อย่าเข้าใจว่าธรรมะจะจนตรอกนะว่างใจ ถึงกาลเวลาที่จะออกนี้จะออกตลอด ๆ นี่ยิ่งจวนจะตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คำพูดที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังเริ่มได้ฟังแล้วไม่ใช่เหรอ นี่ละค่อยเปิดออก ๆ เรื่อย ๆ มันจำอยู่ตลอดเวลาแล้วจะให้ทำยังไง นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าจำตลอดเวลา โลกของกิเลสมีตลอดเวลา มันทำท่ายกกันอยู่อย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านสอน พวกเรานี่พวกขอนแก่น มีแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เผาตลอดเวลาไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย ไปที่ไหนใครจะเอาความสุขเพราะอำนาจของกิเลสมาอดกันไม่มี ไม่มีเลย บอกว่าไม่มีเลย นิดหนึ่งก็ไม่มี แต่สิ่งที่มันสร้างความหวังไว้นั้นชิมันหลอกสัตว์โลกไม่ให้รู้ตัว คือหวัง ๆ ตลอด จมลงไปแล้วยังหวังอยู่เห็นไหม ความหวังเป็นเชื้ออันหนึ่งที่ให้สัตว์ทั้งหลายหลงลืมตัวในโทษของมัน ว่ามันหลอกยังไงถึงได้จมอย่างนี้ แล้วมันก็เอาอะไรมาหลอกอีก ถึงจมก็ตามยังหวัง นั่นเห็นไหมล่ะ มันหวังอยู่เรื่อยนะ จมไป ๆ ก็หวัง

นี่ก็ลงมาหาราคะตัณหา ตัวนี้รุนแรงมากนะ ให้ขึ้นเวทีถึงได้รู้กัน ไม่ได้ขึ้นเวทีไม่รู้ อยู่ธรรมดาไม่รู้ เป็นบ้ากับมันตลอดไป ให้ขึ้นเวทีถึงได้รู้ ตัวนี้เป็นตัวที่รวดเร็วที่สุดฉลาดแหลมคมที่สุด อำนาจหรือความดูดดื่มนี้ดูดดื่มมากที่สุด ไม่ให้สัตว์รู้เนื้อรู้ตัวเลยนะ ตัวนี้นะมันดูดดื่ม นุ่นเวลาขึ้นเวทีจะพัดกัน มันแยบมาตรงไหนที่มันก็เริ่มรู้ว่ามันเป็นภัย ๆ พัดกันไปพัดกันมาก็มาอยู่ตัวนี้ตัวสำคัญ

เราเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่เอาความจริงมาพูดเพื่อได้นำไปพิจารณา แก่ไขกิเลสตัวนี้ ซึ่งมีอยู่ในหัวใจของเราทุกคน ๆ ถ้าอยู่ธรรมดานี้มันก็เหมือนไม่มีนะ เราบวชมานี้เราก็บวช อยู่ธรรมดาฆราวาสญาติโยมก็มีความรักความซังเป็นธรรมดาของคนมีกิเลส เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ก็ไม่ได้คิดกันแหละ เวลาไปบวช พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงความรู้สึกเสียใหม่ ไปบวชรักษาศีลรักษาธรรม ชำระสะสางสิ่งเหล่านี้ พอ

ตั้งหน้าจะชำระสะสางแล้ว ทีนี้เวลาเข้าไปก็พยายามปรับเนื้อปรับตัวเข้าสู่ศีลธรรม ปิดอันนี้ออก ๆ

ศึกษาเล่าเรียนอยู่มันก็รัก ไปเห็นผู้หญิงสวย ๆ อู๊ย หญิงคนนี้สวยนะ ใครไปบอกมัน โคตรพ่อโคตรแม่เราอยู่บ้านตาดนี้เข้าใจไหม ทำไมอีตาบัวมันไปหารักสาวได้ อยู่ในป่านะ อู๊ย หญิงคนนี้สวยนะ นั่นเห็นไหม ฟังซิ โคตรพ่อโคตรแม่ไปบอกรู้ว่าผู้หญิงคนนี้สวยนะบัวนะ ไม่เห็นว่าเข้าใจไหม มันยังเป็นบ้าของมันได้เห็นไหม เอ้า ดูหัวใจทุกคนซิ เรายกนี้เป็นตัวประธานขึ้นให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณา ใครบอกเมื่อไรสอนเมื่อไร มันเป็นของมันเอง แล้วเมื่อเวลารักต้องเป็นอารมณ์ สร้างอารมณ์เข้ามาจะภาวนาก็ไม่อยู่ ไปอยู่กับหญิงคนนั้นเข้าใจไหมละ พุทโธก็เอาหญิงคนนั้นเป็นพุทโธเลย พุทโธที่เราบริกรรมนี้หายไปแล้ว มีแต่หญิงคนนั้นสวยหญิงคนนี้น้ำมแทนนั้น มาแทนพุทโธแล้วนะ โธ กุพามิงมาภาวนา ทำไมมิงเป็นอย่างนี้

เวลาเรียนหนังสือมันก็รักก็ชอบ ไปที่ไหนมันก็ชอบ แต่ชอบแล้วก็ผ่านไป เราก็ไม่ได้อึดจ้อกับมัน คือความมุ่งเรียนมันมากกว่า เป็นธรรมชาติหนึ่ง ความมุ่งเรียนหนังสือมากกว่าแล้ว มันเห็นก็เป็นธรรมชาติของมัน นำรักมันก็รัก นำชังมันก็ชัง เป็นธรรมชาติไปเรื่อย ๆ ก็ไม่ค่อยเป็นอารมณ์ ตอนออกจากนี้ขึ้นเวทีละซีที่มันเห็นกันชัด ขึ้นเวทีที่นี้จะพัดกัน มีแต่ตัวนี้ทั้งนั้นมันขึ้น เอ้า ว่าให้มันชัด ๆ อย่างนี้นะ โธ มิงขนาดนี้ เทียวหรือ

ตั้งแต่ก่อนกุบวชเรามีกิเลสก็ไม่เห็นมันรุนแรงอย่างนี้ ไม่รวดเร็วอย่างนี้ เรียนหนังสืออยู่ก็ไม่รวดเร็ว เวลาออกปฏิบัติจะฆ่ามัน ทำไมถึงรวดเร็วเอานักหนา ยิบแย็บบีบ ความหมายก็คือว่าสติเราดี พอแย็บออกมันรู้ทันที ทีนี้รู้ทันทีมันก็ถือเป็นข้าศึก เลยไปเหมาเอาว่า โอ้โห มิงเก่งขนาดนี้เทียวหรือ ตั้งแต่กุอยู่เฉย ๆ มิงไม่เห็นเป็นภัย เวลาจะออกตีมิง มิงต้อยกุก่อน นี่ละมันเก่งเข้าใจไหม ทีนี้ก็พัดแต่กับตัวนี้ละไม่ใช่ตัวไหนมากนะ เอา พุดให้มันชัด ๆ อย่างนี้ ตัวนี้ตัวที่รุนแรงมากที่สุด พัดกันกับตัวนี้ ตัวอื่นไม่เห็นมีอะไร ความโลภ ความโกรธ ก็ไม่เห็นมีอะไร แต่ตัวนี้มีประจำในใจ ยิบแย็บออกมาแล้ว ๆ

พัดเสียจนกระทั่งสี่วันสี่คืน พอถึงขั้นที่พอมีสติปัญญาพัดเหวี่ยงกันแล้ว ทีนี้มันก็รุนแรงของมัน ทางด้านปัญญาถึงเข้าขั้นไม่ถอย คำว่าถอยไม่มี อันนี้ตอนชุลมุนเขาเรียกว่าชุลมุน สติปัญญาฆ่ากิเลสตัวนี้ ตัวกามราคะนี่ เป็นตัวชุลมุนไม่มีวันมีคืน เพราะสติปัญญาที่เหนียวแน่นมันคงเข้าไปโดยลำดับ คำว่าแพ้จะไม่มีเสียแล้วนะ มีแต่ชนะถ่ายเดียว นี่ละหมุนกันตลอดเวลา ทุกข์ที่สุดคือตัวนี้เอง รุนแรงที่สุดคือตัวนี้ อ้อยอิ่งที่สุดคือตัวนี้ อยู่กับตัวนี้หมด ขึ้นเวทีพินิจพิจารณากันมันถึงชัดเจน

ที่นี้สรุปความลงเลย ฟาดกันอย่างซูลมุนวุ่นวาย ใครตีใครอยู่ ใครไม่ตีตกเวที เพราะเราที่ว่าจะให้ตกเวทีนี้ความคิดมันไม่หวังอะไร มีแต่กิเลสจะตกเวทีถ่ายเดียว ถึงขนาดนั้นมันยังเอาเราหายใจเห็นไหมล่ะ ฟาดกันลงเต็มเหนี่ยวจนกระทั่งถึงขั้นมันเสียกัน พอตัวนี้มันเสียลงไปแล้ว ไม่มีอะไรที่จะมาดึงมาดูดในหัวใจเลย อยู่ที่ไหนสบาย ๆ ไปหมด ๆ โอ้ย ตัวนี้เองตัวรุนแรงมากที่สุด เครื่องดึงดูดดึงลง ๆ มีแต่ตัวนี้ดึงลง ดึงขึ้นไม่มี ดึงลงเพื่อกองทุกข์ เพื่อความกังวลวุ่นวายสร้างกองทุกข์ขึ้นมา มันดึงลงตลอด ๆ พอตัวนี้มันเสียลงไปแล้ว โลกธาตุนี้ประหนึ่งว่าดับหมดเลยนะ

จึงมีข้อเทียบเคียงให้ทราบว่า เหมือนบ้านร้าง พอแกมกิเลสนี้ขาดสะบั้นจากหัวใจแล้ว เหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ ฟังซิ บ้านร้างทำไมมีคนอยู่ เทียบก็คือว่า บ้านร้างคือตัวอัมธพาลที่ใหญ่หลวงที่สุดในสามแดนโลกธาตุนี้คือแกมกิเลส นี้เรียกว่าบ้านร้าง มันถูกขนาบขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วก็กลายเป็นบ้านร้างขึ้นมา แต่มีคนอยู่คืออะไร มีแต่เรื่องศีลเรื่องธรรมในจิตในใจ อัมธพาลที่มารังแกสร้างความทำลายไม่มี เหมือนว่าบ้านร้างแต่มีคนอยู่ คือมีคนมีสมบัติผู้ดี พวกอัมธพาล พวกนักเลงโตนี้ถูกกำราบเรียบร้อยหมดแล้ว ยังเหลือแต่คนผู้ดีครองบ้านครองเมือง

อันนี้เมื่อแกมกิเลสตัวมหากษัยนี้ถูกทำลายลงไปแล้ว ก็เหลือแต่คนมีสมบัติผู้ดี มีจิตเป็นศีลเป็นธรรมล้วน ๆ ไปเลย เกือบจะพูดว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ ถึง ๙๐% ไปแล้ว เรื่องความมีธรรมประจำใจ ๆ มีอำนาจที่จะปราบความชั่ว อัมธพาลนี้ตายลงไปแล้วก็รู้เรียกว่าเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ คือมีตั้งแต่จิตใจที่เป็นเจตนาเป็นศีลเป็นธรรมตลอดเวลา ไม่มีอัมธพาลเข้ามาแทรก เรียกว่าเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่

จากนั้นจิตดวงนี้จะหมุนขึ้นเรื่อย แต่ก่อนมันดึงลง ๆ อันนี้ดึงลง ดึงลงตลอดเวลา ที่นี้เวลาทางธรรมะมีอำนาจมากจนกระทั่งฟาดมันขาดสะบั้นลงไปแล้ว ที่นี้จิตดวงนี้กลับกลายเป็นว่าหมุนขึ้นเลย คำว่าหมุนลงไม่มี มีแต่หมุนขึ้น เหมือนสำลีเราโยนไปบนอากาศนี้ มันจะปลิวขึ้นบนอากาศเรื่อยเลยสำลีเรา บาง ๆ ละเอียด ๆ โยนไปบนอากาศ แล้วลมจะพัด อากาศจะหมุนขึ้นเรื่อย ๆ มันจะไม่ลงนะ อันนี้จิตที่เป็นธรรมล้วน ๆ ตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วเป็นจิตที่เป็นสำลี แล้วก็หมุนตัวขึ้นเรื่อย ๆ ไปเลย

สิ่งดึงดูดกับกองทุกข์มันมาด้วยกัน สิ่งดึงดูดเหล่านี้ไม่มี กองทุกข์กับสิ่งนี้ก็ไม่มีความดึงดูดกันในหัวใจ เกี่ยวกับเรื่องอันนี้หมด ที่นี้มีแต่จิตที่เป็นไปด้วยธรรมล้วน ๆ เข้าไปแล้วก็หมุนตัวขึ้นเรื่อย นี้ละพระอนาคามีท่านบรรลุธรรมขั้นนี้แล้วท่านจึงไม่กลับมาเกิดอีก คือดูในจิตเจ้าของเองมันไม่กลับลง มีแต่หมุนขึ้นเรื่อย อยู่เวลาไหนก็หมุนอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากว่าเจ้าของมีความพากเพียร ชีวิตยังมีครองตัวอยู่นั้น เจ้าของก็เร่งความเพียร อันนี้ก็หมุนเร็วขึ้น ๆ ผ่านฝั่งเลยถึงนิพพานทั้งเป็น

ถ้าหากเจ้าของตายไปเสีย อันนี้เป็นหลักธรรมชาติแล้วจะให้อยู่เฉย ๆ ไม่อยู่ มันก็หมุนในหลักธรรมชาติของมันเองแต่ไม่มีใครเร่ง มันก็หมุนไปโดยหลักธรรมชาติของมัน เหมือนผลไม้ที่แก่แล้วจะบ่มไม่บ่มก็สุก เรื่องสุกจะสุกแน่นอน เป็นแต่เพียงว่าสุกช้า แต่ถ้ามาบ่มมันสุกเร็วกว่ากัน อันนี้เวลาเราเร่งก็ถึงได้เร็ว ถ้าไม่เร่งเจ้าของตายไปเสียมันก็เป็นธรรมชาติของมัน ที่จะแก่ตัวขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงนิพพานได้ เป็นแต่เพียงว่าช้ากับเร็วต่างกันที่มีเจ้าของเร่งหรือไม่มีเจ้าของเร่ง พวกกันจำเอานะ นี่ถอดเอามาจากเวทให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

เรื่องความหนักหน่วงไม่มีอะไรเกินกามกิเลส หนักมากที่สุดทีเดียว ที่นี้พออันนี้ขาดลงไปแล้วจะเป็นเหมือนสำลี จิตนี้เป็นเหมือนสำลี หมุนขึ้นเรื่อย ๆ คำว่าสถานที่ที่บรรจุที่พระอนาคามีที่สิ้นจากกามราคะแล้วจะไปอยู่จนกว่าจะถึงนิพพานมีอยู่ ๕ ชั้น ณะก็บอกไว้ ชั้นอวิหา ๑ อตปปา ๑ สุทัสสา ๑ สุทัสสี ๑ อกนิฏฐา ๑ พอพ้นจากอกนิฏฐาแล้วก็ถึงนิพพาน ผู้ที่ได้ชั้นอนาคาชั้นแรก นี้เราหมายถึงคนผู้บำเพ็ญธรรมทั่ว ๆ ไป เราไม่ได้หมายถึงพวกขิปปาภิญญาผู้บรรลุเร็ว บรรลุเร็วนี้ฝั่งเลย ทะลุเลย ไปทางสายนั้นแต่รวดเร็ว ไม่แฉะไม่ซ้องที่ไหนฝั่งถึงเลย พวกทันธาภิญญาพอสำเร็จนี้แล้วจะอยู่ชั้นนี้ บำเพ็ญอยู่ชั้นนี้ แล้วค่อยเลื่อนขึ้นไปเรื่อย ๆ อวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี อกนิฏฐา

ที่นี้ท่านจะไปถามที่ไหน อนาคาชั้นไหน เวลาตายจะไปอยู่ที่ไหน ก็ท่านรู้ชั้นนี้เหมือนอย่างเราเดินทางไปตามทางสายนี้ สมมุติว่าเราจะไปอุดร ระยะทางที่ไปอุดรเมื่อยังไม่ถึงอุดร เวลานี้อยู่ที่ไหน พอออกไปจากวัดมันอยู่หน้ากำแพง คำแล้ววันนี้ไปไม่ไหวเราก็พักหน้ากำแพง หน้ากำแพงก็เป็นที่พักของเรา เราก้าวเลยไปห้วยข้างหน้าวัด ไปถึงแค่นั้นคำเสีย เราก็พักอยู่ที่หน้าห้วยนั้น ที่พักสำหรับผู้เดินทางมีประจำอยู่กับผู้เดินทางทุกสถานที่ไป ไปถึงระยะนี้พักที่นี้ก็อยู่ที่นี้เสีย พอถึงนั้นพัก หมดเวลาจะไปแล้วก็แฉะอยู่ที่นี้เสีย ๆ นี้ละอวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี เป็นสองฟากทางที่เราจะพัก เข้าใจไหมละ ดูหัวใจนี้จะไปดูที่ไหน พระพุทธเจ้าสอนผิดที่ตรงไหน

สมมุติว่าใจขาดเวลานี้อยู่อวิหา ข้างทางนี้ คือพร้อมกันอยู่นี้ พอสุดยุติตรงนี้ก็อยู่ตรงนี้เสีย แล้วก็เลื่อนไปอีก ๆ อย่างนั้น เหมือนเราเดินทางต่อไปจนกระทั่งถึงอุดร นี้จนกระทั่งถึงอกนิฏฐาพุ่งถึงพระนิพพานเลย ไปตามสายทาง พักตามสายทาง อวิหา อตปปา อยู่เป็นสองฟากทางก็ไม่ผิด เรายกเป็นข้อเปรียบเทียบ พอสิ้นบั้นนี้อยู่นี้แล้วไปหาอวิหา อตปปา ที่ไหน มันก็รู้กันอยู่นั้น เหมือนเราไปหาข้างทางที่พักที่ไหน มันก็อยู่กับเรานั้น ไปถึงมันก็อยู่ที่นี้ ไปไม่ถึงนั้นมันก็อยู่ที่นั้น ไปถึงนั้นมันก็อยู่ที่นั้น อันนี้อวิหา อตปปา สุทัสสา สุทัสสี ก็แบบเดียวกัน ไปถึงนั้นอยู่นี้ ๆ เรื่อยไป พอถึงที่สุดแล้วฝั่งเลย

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเอามาสอนโลกเวลานี้ ไม่ได้หลับตาสอนนะ สឹมตาจําใน หัวใจมานานแล้ว สอนโลกตาบอดว่าให้ชัด ๆ อย่างนี้ เราเอาธรรมมาสอนโลก ไม่ได้ สอนด้วยความถูกต้องเหยียดหยาม สอนด้วยการฉุดการลากผิดไปที่ไหน จึงให้พากัน พิจารณานะ ธรรมพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อย่าให้กิเลสมาหลอกลวงว่าบาปบุญนรก สวรรค์ไม่มีถ้าไม่อยากจม อย่าให้กิเลสมาหลอก หลอกเรามากก็กี่ปีกี่กลับแล้วเลิศเลอที่ ไหน เราเชื่อตามกิเลสหลอกลวงเรามาเลิศเลอที่ไหน ผู้เชื่อตามพระพุทธเจ้าเลิศเลอไป มากต่อมาก เอามาเทียบกันซิ ให้มันรู้เรื่องรู้ราวซินะ โห้ พุดแล้วมันโมโหนะ พุดเท่าไร มันก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เลยจะตายทิ้งเปล่า ๆ นี่นะ

นี่เราพุดถึงเรื่องพวกเราพวกขอนชุงให้กิเลสเผามันเป็นอย่างนี้นะ อยู่ที่ไหนทั่ว แดนโลกธาตุ ขึ้นชื่อว่ากิเลสมันยังเผาขอนชุงแล้ว ขอนชุงขอนนั้นจะเอาความสุขมาจาก ไหน ฟังซิ ขอนชุงขอนไหนก็ตาม ถ้าถูกกิเลสเผาเอาความสุขมาจากไหน รोजจะเป็นถ้ำ เป็นถ่านเท่านั้น นี่กิเลสมันได้เผาหัวใจก็แบบนั้นเหมือนกัน ธรรมเป็นน้ำดับไฟเอาเข้าไป ดับซิ มันเผาได้น้ำดับไฟได้ มันเผาขอนชุงน้ำดับไฟที่ขอนชุงมันก็ดับได้ไฟอยู่ที่นั่น นี่ น้ำดับไฟคือธรรม แก้ก้นไปเรื่อย ๆ ซิ ต่อไปมันก็ดับเอง แล้วก็ฟุ้งอย่างที่ว่า เห็นไหม อวิชา อตปปา สุตัสสา สุตัสสี นั่นนะ น้ำดับไฟ ดับ ๆ ดับตลอดเลย สุดท้ายก็ดับเองไม่ ต้องมีใครมาบอก น้ำมาพอดีที่จะดับไฟตามอำนาจของไฟรุนแรงมากน้อย มันก็ดับของมันไปเอง จนกระทั่งมุดมอดไปหมด นิพพานไม่ต้องถาม

นิพพานแปลว่าอะไร แปลว่าดับ ดับอะไร ให้มันเห็นในหัวใจซิ นิพพานแปลว่า ดับ ดับอะไร ขึ้นชื่อว่าสมมุติในสามแดนโลกธาตุ ดับพิบลงพร้อมกันกับขั้นดับนะ ขั้นนี้เป็นเชื้อของวิภูจักร จะรับทราบที่ขั้นตลอดเวลา บรรดาพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ จะไม่ไปรับทราบอะไรมากยิ่งขึ้นกว่า รับทราบระหว่างขั้นกับจิตที่ครองกันอยู่ เจ็บหัวปวด ท้องรู้ มันสัมผัสสัมพันธ์ เจ็บไข้ได้ป่วยรู้ หิวกระหายรู้ อยากหลับอยากนอนรู้ ปวดสัวม ปวดถานรู้ นี่มันรู้อยู่ในขั้น ๆ จิตเป็นผู้รับทราบ ถึงไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับจิตให้จิตได้ รับความกระทบกระเทือน แต่จิตก็ต้องรับทราบอยู่โดยตรงเพราะเป็นเจ้าของ นี่ละจิต เป็นอย่างนั้น นี่เรียกว่าสมมุติ ขั้นนี้เป็นตัวสมมุติ

ทีนี้คำว่านิพพาน ๆ นิพพานอันหนึ่งท่านว่า สอุปาทิสเสนิพพาน ได้นิพพาน คือ กิเลสสิ้นซากไปหมดแล้วแต่ขั้นครองตัวอยู่ ก็รักษาปฏิบัติต่อธาตุต่อขั้นไป อนุปาติ เสนิพพาน ขั้นดับพิบลงไปเรียกว่าตาย เป็นนิพพานร้อยเปอร์เซ็นต์ สมมุติไม่มีเหลือ เลย ตั้งแต่ขณะที่ขั้นซึ่งเป็นตัวสมมุติติดแนบอยู่กับจิตนี้ได้ขาดสะบั้นลงไป นั่นละขั้นอันนี้ดับพิบแล้วที่นี้ดับหมดเลย นั่นเรียกว่านิพพาน ๆ แปลว่าดับ ขึ้นชื่อว่าสมมุติใน สามแดนโลกธาตุ ไม่มีอะไรเหลือภายในจิตของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์เลย ถ้า

เป็นสอุปาทิเสสนิพพาน ก็เสถียรในจิตของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ แต่ท่านยังครอง
 ชั้นธออยู่ ท่านยังต้องรับทราบสิ่งเหล่านี้ ถึงไม่กระทบกระเทือนจิตใจท่าน ท่านก็ยังต้อง
 รับทราบ เรียกว่าสมมุติยังรับทราบกันอยู่กับจิตที่หลุดพ้นแล้วนี้ พออันนี้ขาดสะบั้นลง
 ไปก็ดับหมดเลย นี่ท่านเรียกนิพพาน ให้พากันเข้าใจนะ

มันเห็นประจักษ์ถามหาอะไร มันประจักษ์อยู่ในใจขึ้นชื่อว่าสมมุติ สมมุติก็คือ
 เชื้อแห่งกองทุกข์ทั้งหลายมากน้อยนั้นเองจะเป็นอะไรไป เมื่อสมมุติดับจากจิตแล้ว
 ทุกข์แม้มีน้อยก็ไม่มี ดับสนิทเลย เข้าใจ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ พุดไปพุดมากก็
 เหนื่อย

พุดถึงเรื่องนี้ก็เห็นไหมพระผู้มีอุปนิสัย ในตำรานั้น นางสิริมาสวยงามมากที่
 เดียวเป็นหญิงแพศยานะ คือนางสิริมานี้สำเร็จเป็นพระโสดา แต่ละกามกิเลสยังไม่ได้
 พระโสดายังมีครอบครัวเหี้ยเรือเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่ความหยังในบุญในกรรมใน
 ศีลในธรรมนี้เป็น อจลศรัทธา ไม่มีอะไรจะมาถอนขึ้นได้แล้ว นี่ฝั่งลึก แต่นี้ก็เป็นหญิง
 แพศยา เขามาจ้างคืนหนึ่ง ๆ ตั้งเป็นพันกหาปณะ กหาปณะนี้เท่าไรเราไม่รู้ละ พันกหาป
 นะ ๔๐๐-๕๐๐ กหาปณะ เขามาอนกับหญิงแพศยาให้เป็นรางวัลคืนหนึ่ง ๆ สวยงาม
 มาก ทีนี้เวลาป่วยหนักเขาก็เลยให้ไปนิมนต์พระมา เลี้ยงพระ แกจวนจะตายแล้ว แก
 บอกว่าจะไปไม่รอดแล้วจะตาย เห็นไหมความเชื่อความเลื่อมใสถอนเมื่อไร แล้วไป
 นิมนต์พระมาฉันที่บ้าน เวลาฉันที่บ้าน ถึงเวลาแล้วก็เชิญแกออกมา แกออกมาไม่ได้
 ต้องได้พุงออกมาอุ้มออกมาวาง แล้วรูปแกสวยงามขนาดไหน

พระเฝ้าองค์หนึ่งไปอยู่นั้น ไม่ทราบว่กื่องค์เราไม่ได้นับ แต่ยังไงต้องหนึ่ง
 หลวงตาบัวเข้าใจไหม หลวงตาบัวแฝงอยู่ในนั้น ไปฉันในบ้านเขาแทนที่จะฉันอาหารใน
 บ้านเขามาถวาย นู่นนะไปจอกับนางสิริมานั้น โอ้ย ขนาดเจ็บไข้ได้ป่วย ถึงขนาดที่มาไม่
 ได้ อุ้มมาอย่างนี้ก็ยังสวยงามขนาดนั้นนะ นี่ถ้าหากว่าแกไม่ได้ป่วยนี้จะเป็นยังไง เทวดา
 ชั้นดาวดึงส์สู้ไม่ได้ พระองค์นั้นเลยสลบ ฉันจ้งหันไม่ได้ หมู่เพื่อนฉันจ้งหันอิมหน้า
 ลำราญมา อีตาบัวฉันจ้งหันไม่ได้ ไปหลงนางสิริมา พอไปถึงวัดกังก ๆ จัน ๆ เป็นบ่าอยู่
 ในนั้น เป็นอะไร หุย ไม่ทราบเป็นยังไง พุดก็น่าอาย มันเป็นอย่างไรว่าไปชิ ก็ไปรักนางสิริ
 มาละชิ ฉันจ้งหันไม่ได้ เป็นอารมณ์ทั้งวันเลยจะตาย

พอตกตอนบ่ายนางสิริมาก็เสีย นี่พระพุทธเจ้ารับสั่งให้ไป ไป พระไปปลง
 กรรมฐาน คือเอาพระองค์นี้เป็นต้นเหตุ เอาอีตาบัวนี้เป็นต้นเหตุเข้าใจไหม ไปเอาอีตา
 บัวเป็นต้นเหตุมันเก่งนะอีตาบัวนี่นะ แต่ก่อนเขาคงไม่มีอะไรถือกันแหละ ประการหนึ่ง
 เป็นพระพุทธเจ้ารับสั่งด้วย ประการที่สองก็คงเขาไม่ถือกัน เวลานั้นนางสิริมายังมีชีวิตอยู่นี้
 คืนหนึ่งตั้งพันกหาปณะ ค่าจ้างนะ ครั้นประกาศขายนางสิริมา ราคาเท่านั้น ๆ ประกาศ

ออกขายทั่วเมืองนั้นเลย ตั้งแต่ราคาพันกหาปนะ ลดลงมาจนกระทั่งกหาปนะเดียวกันก็ไม่มีใครซื้อ เพราะตายแล้วมันเฝ้าพะแล้วใครจะซื้อ แต่ก่อนคืนหนึ่งตั้งพัน ทีนี้ก็ไม่ซื้อเรื่อยไปเลย ประกาศโฆษณาให้พระไปปลงกรรมฐาน ไปดูเป็นยังไง แต่ก่อนเขามีรูปร่าง สดสวยงดงามขนาดพันกหาปนะต่อคืน เวลานี้ประกาศขายให้ใครแม้กหาปนะเดียวกันก็ไม่มีใครซื้อ เป็นยังไง

พระองค์นั้นก็ไปด้วยไปพิจารณา พระอิตาบ้วนนั้นนะ ก็มาปลงกรรมฐาน พระองค์นั้นเอาอันนั้นมาเป็นคติเครื่องสอนใจ เลยบรรลุนั้นเป็นพระอรหันต์เลยไม่ใช่ธรรมดาณะ นี่เห็นใหม่อุปนิสัยขนาดนั้น ยังถูกกามกิเลสครอบหุ้มได้ จนถึงขนาดไม่ฉันทังหันเลย พระองค์นั้นท่านมีอุปนิสัยใจคอดีอยู่นะ ท่านไปเห็นอย่างนั้นท่านยังสำเร็จอรหันต์ แต่อิตาบ้วนมันจะหันไปแบบไหนไม่รู้ละ นั้นนะเอามาเป็นคติเครื่องเตือนใจ

นี่ละที่พอคนตายแล้วนิมนต์พระไปกุสลา มาติกา แล้วเอาอันนั้นเป็นแบบฉบับ มา ให้ไปปลงกรรมฐานต่างหากนะ ไม่ได้ไป กุสลา ธมฺมา กลัวยหอมอยู่ที่ไหนนา ไม่ได้ว่าอย่างนั้นนะ เดียวนี้ กุสลา ธมฺมา กลัวยหอมอยู่ที่ไหนนา กลัวยไช้อยู่ที่ไหนนามันไปอย่างนั้นนะ แต่ก่อนไปกุสลาพิจารณาอสุภะอสุภัง เพื่อปลง ทุกข์ อนิจจัง อนตฺตา ถอนจิตหลุดพ้นไปได้ นี่คิดตัวอย่างมีมาตั้งเดิมจนมาถึงทุกวันนี้ พวกเข้ใจเอนะ ถ้ายังไม่เข้าใจว่า กุสลา ธมฺมา เป็นมาอย่างไร อันหนึ่งก็เรื่องของพระพุทฺธเจ้า ที่พระพุทฺธเจ้าทรงโปรดพระมารดาเทศน์สอนอภิธรรม นั้นเป็นเรื่องของพระพุทฺธเจ้าต่างหาก ไม่ได้ถือมาเป็นคติแบบอันนี้ เหมือนที่นิมนต์พระไปพิจารณากรรมฐานอย่างทุกวันนี้ อันนี้ ออกมาจากนั้นเป็นแบบเลยนะ ให้พากันเข้าใจนะ ต้นเหตุมาจากไหน

ไฮ้ ๒ กัณฑ์แล้วนะ อิตาบ้วนนี้ ๒ กัณฑ์แล้ว อู้อย พุดอะไรก็พุดไปได้สบายแหละ อิตาบ้วนบ้างอะไรบ้าง เราไม่เห็นมีอะไรกับโลกนี้ อิตาบ้วนก็ได้อิตาขี้หมาก็ได้ อิตาใดก็ได้ทั้งนั้นแหละเรา เราไม่มีอะไรกับใคร พุดสอนโลกให้รู้เรื่องราวไปอย่างนั้นแหละ พอสอนปืบหายเจียบเลย ไม่มีอิตานั้นก็ไม่มี อิตานี้ก็ไม่มี เทวบุตรเทวดาก็ไม่มี เพราะเป็นสมมุติล้วน ๆ อะไร ๆ ไม่เป็นสมมุติมันก็เป็นของมันอยู่แล้ว

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๔ ทองคำได้ ๖ บาท ๒๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๓๑ ดอลล์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พันกิโลนั้น เวลานี้มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๕๐๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๕๐๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล นี่พักหนึ่ง ทีนี้พักที่สอง ทองคำต่อยอดจากเงินจำนวน ๘๐๖ ล้านบาทนั้น ซื้อทองคำแล้ว ๖๐๐ ล้านบาท ได้ทองคำ ๑,๕๐๐ กิโล เท่ากับ ๑๒๐ แห่ง มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒๕๐ กิโลคือ ๒๐ แห่ง ที่เหลือยังไม่ได้อีก ๑,๒๕๐ กิโลเท่ากับ ๑๐๐ แห่ง ที่

นี้รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๗๕๐ กิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบคลังหลวงแล้วแต่ยังไม่ได้หลอม ได้ ๑๕ กิโล ๖ บาท ๙๙ สตางค์

รวมทองคำทั้งหมดทั้งมอบและยังไม่ได้มอบ หลอมและยังไม่ได้หลอม รวมหมดเป็นทองคำ ๔,๐๑๕ กิโล จะต่อไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ ทองคำของเราก็จะขึ้นเรื่อย ๆ พวกทองคำพวกดอลลาร์จะขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งชาติทั้งศาสนาตีละล่อมเข้ากัน ดีให้เป็นกำลังแน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ ทางชาติก็มีนายกเป็นสำคัญเป็นหัวใจของชาติ ศาสนาก็เราเป็นผู้นำ ทั้งสองด้านนี้ซึ่งเป็นความสำคัญพอ ๆ กันแล้วก็ยกชาติไทยของเราขึ้น จะเริ่มตั้งแต่นี้ต่อไป

ใครมีเท่าไรก็เก็บหอมรอมริบเข้า ๆ แล้วทองคำก็ดี ดอลลาร์ก็ดีเข้าสู่คลังหลวงของเราไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เป็นเครื่องไปยืนยันความแน่นหนามั่นคงแห่งชาติของเราไว้ที่นั่น ไม่ให้เคลื่อนไหวเอนเอียงไปไหนได้ นอกจากนั้นเงินสดของเราก็มีส่วนแข็งขึ้นด้วย เพราะมีพื้นฐานอันดี เงินของเราก็ไม่ถูกเหยียบย่ำทำลายให้อ่อนปวกเปียกเหมือนแต่ก่อน มันก็พืดพอยเหวี่ยงกันไป มันจะแข็งตัวอยู่พอประมาณตามกำลังของทองคำที่มีมากน้อยนะ อันนี้อันสำคัญมาก เราจึงต้องพยุงอันนี้ให้ดี ชาติไทยของเราแน่นหนามั่นคงเพราะทองคำเป็นหัวใจของชาติ แล้วรองลำดับกันลงมาก็คือดอลลาร์ อันนี้เป็นหลักเกณฑ์ได้แล้ว เงินไทยของเราก็พอหมุนพอเหวี่ยง ไม่อาภัพถึงกับล้มไปเลย เพราะมีการค้าประกันไว้ด้วยทองคำ และเงินไทยของเราก็พอเป็นพอไป เทียบกับเงินฝรั่งนี้ก็ไม่ว่าไรเอาเปรียบเรามากเกินไป เพราะเรามีเครื่องยันไว้ให้พากันเข้าใจตามนี้นะ

ได้ทองคำเข้าสู่คลังหลวงก็ได้เครื่องประกัน ๆ เข้าสู่คลังหลวงของเรา เพราะฉะนั้นจึงได้ว่าให้ลูกศิษย์มาตกลงกับเราว่า เวลานี้ทองคำกำลังขึ้นเท่านั้นเท่านี้ ทั้ง ๆ ที่อยากให้เราเอาเงินนี้ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง เราก็ตกลงเอา ๆ เข้าก็เข้า ถ้าลูกศิษย์เห็นพร้อมแล้ว ที่นี้พอเห็นพร้อมแล้วที่นี้มาอีกแล้วนะ นี่ทองคำกำลังขึ้นอย่างนั้นกำลังขึ้นอย่างนี้ มาอยู่กับเราก็ก่อน เราก็กินดีดีไปเลย มันจะขึ้นพากเมฆไปไหนก็ช่างหัวมันเถอะ มันอยู่ข้างนอกมันก็ขึ้นได้ลงได้ เอาเข้ามาสู่คลังหลวงให้ได้ เข้าสู่คลังหลวงแล้วไม่ขึ้นไม่ลง เอามาเลย เพราะฉะนั้นมันถึงได้เข้าแล้วนะ ไม่รอเพราะได้สั่งขาดไปแล้ว มันจะขึ้นจะลงช่างหัวมัน ๆ อยู่ข้างนอก เข้าคลังหลวงแล้วไม่ขึ้นไม่ลงแหละเราว่า พอมาเป็นของเราแล้วไม่ขึ้นไม่ลง

นี่กำลังหนุนอยู่เรื่อย ๆ นะ เราจึงจะไปมอบ พอมอบปั๊บหลักประกันจะขึ้นในทันทีแห่งคลังหลวงของเรา ตามจำนวนของทองคำมากน้อย ถ้าเรายังไม่มอบมันก็ยังไม่นั่นัก พออันนี้เข้าปั๊บหลักประกันจะมาพร้อมกัน แต่ดอลลาร์เราไม่อยากจะใจแรงคือคราวที่แล้วนี้ไปได้ดอลลาร์ ๓ แสน เข้าพร้อมกันกับทองคำคราวที่แล้วนะ ทองคำ

๕๕ แห่ง ไปคราวก่อนนั้นที่สนามหลวงนั้นทองคำได้มากอยู่นะ ดอลลาร์ได้ ๑ ล้าน แล้ว มาที่สองครั้งสุดท้ายนี้ได้ ๓ แสน ครั้งนี้เลยไม่อยากพูด ก็ฟังได้เงินประมาณ ๒ หมื่น กว่าดอลลาร์แล้วจะไปรอดเขาอย่างไร ก็ต้องรอไว้ก่อนซิ พอเก็บไว้มาก ๆ แล้วใส่ตูมเดียว เลย เข้าใจไหม คราวนี้เห็นจะไม่ได้มอบดอลลาร์ เก็บไว้เสียก่อน คล้าย ๆ กับซุกไว้ ก่อนค่อยตูมทีหลังเลย

เมื่อวานนี้ไปนาญ เอาอาหารไปส่งโรงพยาบาลนาญ แล้วก็ปิจจ่ายค่าทำครัวของคนใช้ อันนี้เราเคยให้ประจำเดือนละ ๒ หมื่นสำหรับนาญ หนองวัวซอ ๒ หมื่น ภูเรือ ๑ หมื่นนี้ให้ค่าอาหารคนใช้ ครัวคนใช้กลัวว่ามันบกพร่อง เราถามทุกสิ่งก่อนที่จะให้ มากน้อย ให้ตามที่เห็นว่าจำเป็น อันนี้ให้เป็นประจำเดือนมานานแล้วเรื่อย ส่วนหนอง หาน ๒ หมื่นกว่า อันนี้ก็นานยิ่งนานกว่าทางนี้อีก ให้เป็นประจำ แล้วพวกโรงพยาบาล นาญ ทั้งผู้อำนวยการทั้งหมดทั้งพยาบาลรุมมาหาเรา ที่วัดนาคำน้อย เราพอลงจากกุฏิ ไปเขาก็มารออยู่ที่รถแล้ว ก็เลยยื่นพูดกัน ๒-๓ คำแล้วเราก็ขึ้นรถมาเลย เพราะไม่มี เวลาคุยกับเขา ไปก็เทศน์สอนพระนั่นซิเมื่อวาน เทศน์สอนพระนี่เข้มข้นด้วย พอจบนั้น แล้วเตรียมลงมา พวกโรงพยาบาลเขาก็มารออยู่นี้ ก็เลยพูดกัน ๒-๓ คำก้าวขึ้นรถมา เลย เราไปไหนไม่ว่างนะ ยุ่งตลอดเวลา เอาละที่นี้นะ พวกนั้นก็กลับได้แล้วผาสุกเย็นใจได้ บุญได้กุศลทั้งข้างนอกข้างใน ข้างนอกก็บ้านเมืองของเราชุ่มเย็นเป็นสุข ข้างในจิตใจ ของเราก็นุ่มนวลไปด้วยอรรถด้วยธรรมของเราที่สร้างบารมีมา

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd